

SÈRIE 3**Exercici 1**

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B. Aquesta resposta només és una de les possibles):

L'aquilífer L. Petrosidi, en veure's acosat per una munió d'adversaris, llança l'àguila dins el recinte vallat i va sucumbir lluitant amb ardidesa davant el campament. Aquells, amb prou feines, aconsegueixen resistir l'investida enemiga fins a la nit. Ja de nit, sense esperances de poder-se salvar, es maten els uns als altres. Són molt pocs els qui, escapant del combat, poden arribar al campament d'hivern del legat T. Labiè seguint camins poc segurs a través del bosc.

Exercici 2

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B)

Cum... premeretur constitueix una construcció de *cum* històric o narratiu, formada per la conjunció *cum* i un verb en subjuntiu, en imperfet o plusquamperfet. Acostuma a traduir-se per gerundi simple o gerundi compost, segons els temps emprats.

Anàlisi sintàctica: Proposició subordinada temporal, respecte a la principal, el verb de la qual és *proiecit*.

premeretur: SV predicatiu passiu. El seu subjecte és *L. Petrosidius* de la proposició principal.

magna multitudine hostium: SN que fa la funció de complement o subjecte agent. Està constituït per l'ablatiu *magna multitudine* i el CN *hostium*.

Exercici 3

Opció A: 1 – c; 2 – d; 3 – b; 4 – a.

Opció B: 1 – b; 2 – c; 3 – a; 4 – c.

Exercici 4

Opció A:

El fragment pertany al llibre VI de l'*Eneida* de P. Virgili Maró, poeta llatí nascut a Màntua i que visqué al segle I a.C. L'*Eneida*, una de les més grans obres de la literatura universal, pertany al gènere èpic, que és el que descriu en vers les proeses dels herois. En aquest cas concret el tema de l'obra és la narració dels orígens mítics de Roma tot establint una relació de parentiu entre la família reial troiana i els fundadors de Roma, prolongada després fins a la família Júlia, un membre de la qual es volia honorar. El moment descrit en aquest text correspon a la baixada d'Eneas als inferns, on es troba amb l'ombra de Dido, que s'havia suïcidat pel que va considerar la traïdoria de l'heroi troià.

Dels personatges que surten a l'obra, podem destacar en primer lloc la figura d'Eneas, de qui acabem de parlar. En el llibre II de l'Eneida, Eneas arriba a Cartago, on ell i els seu companys són acollits amicalment per la reina Dido, que s'enamora d'Eneas i li ofereix de posar-lo al capdavant del seu regne, oferta que Eneas no podrà acceptar en sentir-se cridat pels déus a una empresa més gran. Altres dos personatges importants són Turn, rei dels rútuks, i la filla del rei Llatí, Lavínia, promesa de Turn. L'arribada d'Eneas a Itàlia i el trencament d'aquest prometatge provocà la guerra entre rútuks i troians, qua acabà amb la victòria d'aquests i amb el matrimoni d'Eneas i Lavínia.

Opció B:

Tàrraco, com a conseqüència directa de les favorables condicions estratègiques i de la immillorable situació geogràfica, va esdevenir la base principal de les campanyes militars de la Segona Guerra Púnica (de fet, la seva fundació s'associa directament a la família dels Escipions) i, posteriorment, de les operacions de conquesta del territori hispànic. Tot això va implicar la fundació d'un *praesidium* militar a la part alta de la ciutat, que en hora ben primerenca va incorporar un potent recinte emmurallat per garantir-ne la protecció. D'aquesta manera *Tarraco* va consolidar el seu protagonisme en el procés de romanització d'Hispania, alhora que afirmava les bases que li permetrien assumir la capitalitat, un cop acabada la pacificació del territori. En el segle I a.C. dos fets importants marquen l'esdevenidor de la ciutat: en primer lloc, la concessió a la ciutat de l'estatut de colònia de dret romà (a partir d'aquest moment, la ciutat pren el nom de *Colonia Iulia Vrbs Triumphalis Tarraco*) i l'assoliment de la capitalitat de la *Hispania Citerior*, entorn de l'any 27 a.C.; a partir d'aquest moment s'inicia un programa destinat a dotar la capital de la província del nivell urbanístic i monumental adient, del qual en són bona mostra el fòrum, l'amfiteatre o el circ, que ocupava un lloc central en la distribució urbana de la ciutat, i, ja als voltants de la ciutat, l'Arc de Berà, l'Aqüeducte de les Ferreres o la Torre dels Escipions. La importància de la ciutat, una de les més grans d'Hispania pel nombre d'hectàrees ocupades, unes 70, es va mantenir fins a mitjan segle III d.C.